

## Arrest

nr. 335 804 van 12 november 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en internationale bescherming in Griekenland geniet, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in Griekenland op 7 juni 2023 internationale bescherming werd toegekend (AD, map CGVS 7, Eurodac Marked Record van 19 juni 2024).*

2. Verzoeker klaagt aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd. De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die

hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5.1. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verklaart dat hij aan hartproblemen lijdt, hetgeen volgens hem één van de redenen vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ter staving van zijn medische situatie heeft verzoeker kopieën van verschillende documenten overgelegd, waaronder bevestigingen van medische afspraken en consultaties in België, medische diagnoses opgesteld door Belgische artsen, alsook medische verslagen afkomstig uit Palestina. Uit de voorgelegde documenten en uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat er sprake is van medische problemen die gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereisen, en die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor verzoekers zelfredzaamheid en autonomie. Sinds een hartoperatie in 2013 ondergaat verzoeker geen behandeling meer, maar laat hij zich wel om de zes maanden controleren, teneinde bij onverwachte complicaties snel te kunnen ingrijpen (NPO, p. 7). Verzoeker verklaart tevens dat hij geen permanente medicatie hoeft te nemen, met uitzondering van het sporadisch gebruik van geneesmiddelen wanneer hij zich vermoeid voelt (NPO, p. 3). Volgens de meest recente in België gestelde diagnose is geen complexe behandeling noodzakelijk voor de verdere opvolging van zijn medische toestand (dossier medische documenten, stuk 7). Voorts geeft verzoeker aan dat een Belgische arts hem heeft meegedeeld dat hij om de zes maanden een controleonderzoek dient te ondergaan en dat mogelijk vanaf de leeftijd van 30 jaar een nieuwe ingreep noodzakelijk zou kunnen zijn (NPO, p. 4–5). Ten slotte blijkt uit het dossier dat verzoekers medische situatie hem er niet van weerhield om te werken in Griekenland, waarmee hij in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien (NPO, p. 11). Gelet op het voorgaande concludeert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan ook terecht dat de beperkte medische opvolging die verzoeker nodig heeft voor zijn medische problemen, evenzeer in Griekenland kan worden verkregen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij als gevolg van zijn medische problemen effectief niet in staat zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Evenmin toont verzoeker aan dat voor het aangehaalde probleem medische opvolging in Griekenland onmogelijk zou kunnen plaatsvinden. Hij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.2. Verzoeker is een zevenentwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 7 juni 2023 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland (AD, map CGVS 7, Eurodac Marked Record van 19 juni 2024). Verzoeker verklaarde in het kader van zijn beschermingsprocedure dat hij naar aanleiding hiervan een Griekse verblijfskaart heeft gekregen, die nog anderhalf jaar geldig was op het moment van zijn beschermingsaanvraag (Verklaring DVZ van 16 juli 2024; NPO p. 5; bijkomende vragen M-status Griekenland van 16 juli 2024). Op basis van deze verklaringen, waaruit blijkt dat hij beschikt over een Griekse verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van drie jaar, mag worden aangenomen dat hem in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Dit stemt overeen met de beschikbare landeninformatie, waarin wordt bevestigd dat personen met de vluchtelingenstatus recht hebben op een driejarige verblijfsvergunning (AIDA, “Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243). Waar verzoeker bovendien in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat hij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien zijn Griekse verblijfsvergunning nog minstens tot juni 2026 geldig is en hij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige verblijfsvergunning zal beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker

niet aangetoond. Het loutere feit dat hij op heden niet meer over deze verblijfsvergunning beschikt omdat hij deze vernietigd zou hebben (NPO, p. 11), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Er wordt namelijk nergens aangetoond dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om bij een terugkeer naar Griekenland een duplicaat aan te vragen.

5.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, dient er nogmaals op te worden gewezen dat volgens de gegevens in het administratief dossier hem op 7 juni 2023 internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland (AD, map CGVS 7, Eurodac Marked Record van 19 juni 2024). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij niet langer woonachtig is in Griekenland, kan immers niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker er niet naar zou kunnen terugkeren.

5.4. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoeker zijn verklaringen en gedragingen. Het feit dat verzoeker zeven maanden na het verkrijgen van de internationale bescherming Griekenland verlaten heeft, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij ernstige stappen heeft ondernomen om zich daadwerkelijk te integreren in de Griekse samenleving. Gevraagd naar de wijze waarop hij zich voorbereidde op een duurzaam verblijf in Griekenland tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum, verklaarde verzoeker dat hij niet in Griekenland wilde blijven en gaf hij verder een antwoord dat de kern van de vraag niet raakte (NPO, p. 10). Verzoeker zocht slechts gedurende één maand naar werk in Athene. Op de vraag waarom hij na zo'n korte periode stopte met het zoeken naar werk in de hoofdstad, verklaarde hij dat anderen hem hadden gezegd dat er toch geen werk was en dat er meer mogelijkheden waren op Kreta (NPO, p. 9). Gevraagd naar eventuele inspanningen om de Griekse taal te leren, antwoordde verzoeker: "Dat kon me niet schelen" (NPO, p. 11). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker geen concrete initiatieven heeft genomen om een bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Voorts blijkt dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid beschikt om in Griekenland een menswaardig bestaan op te bouwen: Hij wist ondersteuning te verkrijgen van een hulporganisatie die hem op regelmatige basis een bedrag van 100 euro verstrekke voor de aankoop van voedsel (NPO, p. 6 en 9). Verzoeker heeft beroepservaring als schilder en heeft zich actief ingespannen om in die sector werk te vinden, wat ook is gelukt. Daarnaast werkte hij voor een Arabischsprekende winkeluitbater, waarbij hij werd ingeschakeld voor het verplaatsen van goederen (NPO, p. 8). Hij verklaarde bovendien dat hij in Griekenland in zijn basisbehoeften kon voorzien dankzij de inkomsten uit zijn werk – zoals voedsel en onderdak – ook al ambieerde hij op termijn een betere levenssituatie (NPO, p. 11).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken. Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoeker buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en

*zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.*

*Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en een verwijzing naar het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.*

*5.5. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*5.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.*

*6. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*7. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoonst dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking*

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de vorige zaken op de rol, nrs 19, 20 en 21.*

*Wat haarzelf betreft stelt ze tot een aparte categorie te behoren, een jonge man erkend- UNRWA met hartproblemen sinds haar 6de levensjaar met o.a. behandelingen in Egypte en 3 hartoperaties in Gaza zelf. Ze verwijst naar haar medische dossier. De situatie verslechterde in Gaza ook economisch en ze vertrok er in feb. '23 en werd snel erkend in Griekenland met een ADET en AMF, maar gebrek aan onderdak -dat ze kan bewijzen met een officieel attest van dakloosheid, wat het ultimatum is dat zij dienaangaande kan bewijzen. Ze overleefde dank zij de financiële steun van haar vader, nl. 200 dollar per maand maar dit bleek niet meer mogelijk vanaf eind '23. De uitspraken die zowel het CGVS als de Raad doen over haar medische situatie kunnen niet door de beugel, het betreft bevoegdheidsoverschrijding. De financiële steun van haar vader betekent geenszins zelfredzaamheid. Ze heeft het heel moeilijk en verwijst naar het Ulysse mentale gezondheid Palestijnen in België-onderzoek. Ze werd gehoord op 6 feb. '25 door het CGVS, meer dan anderhalf jaar nadat de oorlog in Gaza uitgebroken is met alle bombardementen, de familie onder de bommen en het verhongeren het verwijt krijgen dat ze niet goed genoeg haar best heeft gedaan, lokte bij haar de reactie uit dat het haar allemaal niet meer kon schelen, dit werd/wordt nu tegen haar gebruikt. Zij is een uniek geval dat met de regelmaat van de klok van een organisatie 100 euro per maand kreeg om eten te kopen, dit zegt genoeg over haar extreme kwetsbaarheid. Ze werkte als schilder maar dit liet haar niet toe te overleven -onterecht stelt het CGVS het tegendeel- dit blijkt eveneens uit de RSA-rapporten. Zij wijst op haar fysieke beperking door haar hartoperaties/hartproblemen. Hier kon ze een aangepaste job vinden, elke 6 maand moet ze op onderzoek. De weigeringsbeslissing hier en de toestand van haar familie in Gaza doet haar psychologische gezondheidstoestand geen deugd, ze is niet sterk genoeg om dit alles te dragen. Griekenland is voor haar een trauma met dakloosheid en kraakpanden.”*

In de ter zitting voorafgaande zaken met rolnummers 19, 20 en 21, waarnaar verzoekende partij verwijst, wordt respectievelijk het volgende gepleit (pv terechtzitting):

*“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP verwijst naar de AN inzake de situatie van statushouders. Ze heeft in haar verzoekschrift concrete elementen aangehaald inzake de actuele situatie van statushouders van wie velen de documenten niet meer in orde zijn zodat moet onderzocht worden in welke mate dezen niet in een catch 22-situatie zullen terechtkomen bij terugsturen. Ze stelt vast dat het verlies van documenten moeilijk te bewijzen valt. Ze wijst erop dat de vervanging van documenten de nodige tijd neemt zoals beschreven in de RSA-rapporten en ze verwijst naar de eerdere pleidooien dienaangaande op deze zitting. De meesten zijn hier intussen hier goed geïntegreerd en hebben noch een netwerk noch steun in Griekenland.*

*Ze betwist onvoldoende inspanningen te hebben geleverd, ook hier verwijst ze naar RSA-rapportering dat stelt dat ondanks alle inspanningen er geen zicht op verbetering blijkt. Het gaat om een vicieuze cirkel van rechteloosheid, naast een probleem met toegang tot medische zorgen. De termijn van 15 dagen werd overschreden zodat het CGVS zijn bevoegdheid overschrijdt. Het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel is geschonden, net als de rechten van verdediging door de verlengde procedure.*

*Wat haar eigen situatie betreft stelt ze in '22 in Griekenland heel kort gewerkt te hebben als schilder en in de aardbeienpluk, dit in zeer erbarmelijke omstandigheden. Ze heeft psychologische en medische (voet/rug) problemen, net als tandheelkundige. Deze problemen verhogen haar kwetsbaarheid met risico op verregaande deprivatie bij terugkeer. Haar inspanningen in Griekenland worden onterecht als onvoldoende verweten."*

*"Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP legt een AN neer over de situatie in Griekenland en met een nieuw medisch attest dat de verdere opvolging bevestigt en inzake haar medicatiegebruik. De toegankelijkheid van de medische zorgen is problematisch bij terugkeer.*

*Ze verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de vorige zaak met rolnr 19 wat de algemene situatie betreft. Wat betreft haar eigen situatie stelt ze dat ze uit Gaza komt, UNRWA-erkend is, gehuwd met 3 kinderen (eentje is gestorven) die nog in Gaza leven. Als steun en netwerk in Europa citeert ze haar broer met zijn gezin die regelmatig in België verblijven. Het was nooit haar doel in Griekenland te blijven, ze is er erkend in '22, in jan. '23 kreeg ze er haar reisdocumenten en in ma. '23 vertrok ze naar België omdat ze geen medische afspraken bekwam. Toen dit wel lukte keerde ze terug naar Griekenland voor onderzoek maar opnieuw bleek ze te moeten wachten: de toegang tot medische zorgen was er niet wat leidt tot risico op verregaande deprivatie. Wat betreft een woonst ging het om een gedeelde matras of bij een vriend, meestal was ze dakloos. Ze had zeer weinig werk, financiële steun kreeg ze van haar broer. Voor wat betreft de negatieve zelfredzaamheid verwijst ze naar haar laatste AN: het feit dat het hier lukt en zo 3 arbeidsovereenkomsten en het leren van het Nederlands kan laten zien betekent dat ze hier kansen krijgt quod non in Griekenland. Daar schiet de overheid tekort, zeker ook inzake de medicatie die ze nodig heeft. Haar schoonbroer is gestorven waardoor ze nu voor 2 gezinnen instaat: dat van haarzelf en dat van haar zus."*

*"Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP legt een AN neer en verwijst naar het pleidooi van de advocaat in de 2 vorige zaken op de rol, nrs 19 en 20. Wat haarzelf betreft stelt ze een jongeman te zijn geboren in 2004, toegekomen in '22 in Griekenland, net 18 jaar. Begin '23 werd ze er erkend, vond ze slecht betaald werk, had ze er enkel een gedeelde matras in een onveilige omgeving. De taal leren bleek onmogelijk. Ze toonde voldoende pogingen aan tot integratie, voor haar psychologische problemen kreeg ze medicatie van haar zus die arts is. Ze wijst op het Ulysse mentale gezondheid Palestijnen in België-onderzoek. Na 6 maand geprobeerd te hebben is ze naar België gekomen. Er moet aangenomen worden dat ze haar documenten vernietigd heeft. Ze is UNRWA-erkend maar kan onmogelijk terug naar Gaza, evenmin als Griekenland zoals in vorige pleidooien ook gesteld. Ze kan bewijzen laten zien van alles wat ze meegemaakt heeft in Griekenland."*

4.2. Op 17 augustus 2025 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Daarin gaat ze in op en haalt ze allerhande informatie aan over de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland.

Ook ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota neer. Daarbij brengt verzoekende partij "nieuwe" elementen aan met betrekking tot de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland. Ze brengt ook informatie aan, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie, betreffende de analyse tegenover het land van herkomst en situatie in Palestina/Gaza, hetgeen hier niet dienstig is (*infra*).

Daarnaast voegt ze aan de aanvullende nota de volgende documenten, door haar aangeduid in de inventaris als volgt:

*"1. Verslag Ulysse juni 2024*

*2. psycholoog verslag 26/8/2025*

*3. nieuwe afspraak voor medische opvolging op 18/2/2026*

*4. Medisch verslag dd 21/8/2025".*

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter zitting en aanvullende nota geen concrete en dienstige argumenten en elementen aan die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 juni 2025.

5.1. In zoverre de in de aanvullende nota's aangehaalde rapporten dateren van voor het verzoekschrift en pas voor de eerste maal bijgebracht worden per aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder voorgelegd kunnen worden bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet als en kunnen, net als evenmin de vraag tot horen, niet (dienstig) worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift.

De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de

partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

In zoverre verzoekende partij informatie, elementen en argumenten aanbrengt die zij al eerder in het verzoekschrift had kunnen aanhalen maar dat niet heeft gedaan en die dus niet "nieuw" zijn, wordt hier aldus niet (dieper) op ingegaan.

## 5.2. Algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

De door verzoekende partij bijgebrachte, nieuwe informatie van 2025 inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland, waaronder de meest recente versie van het rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, bevestigt de zeer moeilijke situatie van Griekse statushouders waarop reeds werd gewezen in voormelde beschikking.

In zijn beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De kernvraag is of de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe informatie in haar aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet is in de beschikking.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben



onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*“ERGANI”*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een *“geldige”* verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1

september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de*

*facto*-uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiëldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd

waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de

aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigten van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigten binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel “wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de

*levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).*

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Ofschoon de door de verzoekende partij per aanvullende nota aangebrachte informatie actueler is dan en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

### 5.3. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder

5.3.1. In de beschikking van 24 juni 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonde dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

5.3.2. Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de in beschikking in het kader van de individuele beoordeling van haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland gedane concrete bevindingen.

5.3.3. Verzoekende partij beschikt over een internationale beschermingsstatus in Griekenland en ze toont het tegendeel niet aan, zoals in de beschikking al werd opgemerkt. Ter terechtzitting betwist ze de bevinding niet dat ze er een Griekse verblijfsvergunning verkreeg die nog lange tijd geldig is, met name tot juni 2026. Ze erkent en bevestigt daarentegen op zitting dat ze snel erkend werd in Griekenland en er een ADET en AFM kreeg.

*In casu* wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet concreet aantoonde dat zij op heden niet langer over haar Griekse verblijfsvergunning beschikt. Dat zij deze vernietigd zou hebben en op heden aldus niet langer over een papieren versie van haar verblijfsvergunning beschikt is een blote bewering die zij op generlei wijze staft. In de beschikking werd reeds aangegeven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze in de onmogelijkheid is om een duplicaat aan te vragen, en dat de informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst over het vernieuwen en verlengen van verblijfsvergunningen niet dienstig is. In de bestreden beslissing verduidelijkt de verwerende partij terecht dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonde dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden

waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verwerende partij wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar met deze voor beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).”*

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

5.3.4. Op zitting benadrukt verzoekende partij in het bijzonder haar gezondheidssituatie, en brengt in dit verband een psychologisch attest van 26 augustus 2025 bij en een medisch attest van 21 augustus 2025 alsook een bevestiging van een ziekenhuisafpraak op 18 februari 2026.

In weerwil van wat verzoekende partij ter zitting voorhoudt, bevatten deze stukken geen nieuwe elementen die anders doen besluiten dan in de beschikking, met name dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die haar zou verhinderen haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te laten gelden en/of waardoor zij bij een terugkeer naar Griekenland, om reden buiten haar eigen wil en kunnen om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden zoals geduid door het HvJ.

De Raad herneemt voor de duidelijkheid en volledigheid wat eerder in de beschikking hieromtrent werd vastgesteld, met name:

*“Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verklaart dat hij aan hartproblemen lijdt, hetgeen volgens hem één van de redenen vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ter staving van zijn medische situatie heeft verzoeker kopieën van verschillende documenten overgelegd, waaronder bevestigingen van medische afspraken en consultaties in België, medische diagnoses opgesteld door Belgische artsen, alsook medische verslagen afkomstig uit Palestina. Uit de voorgelegde documenten en uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat er sprake is van medische problemen die gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereisen, en die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor verzoekers zelfredzaamheid en autonomie. Sinds een hartoperatie in 2013 ondergaat verzoeker geen behandeling meer, maar laat hij zich wel om de zes maanden controleren, teneinde bij onverwachte complicaties snel te kunnen ingrijpen (NPO, p. 7). Verzoeker verklaart tevens dat hij geen permanente medicatie hoeft te nemen, met uitzondering van het sporadisch gebruik van geneesmiddelen wanneer hij zich vermoeid voelt (NPO, p. 3). Volgens de meest recente in België gestelde diagnose is geen complexe behandeling noodzakelijk voor de verdere opvolging van zijn medische toestand (dossier medische documenten, stuk 7). Voorts geeft verzoeker aan dat een Belgische arts hem heeft meegedeeld dat hij om de zes maanden een controleonderzoek dient te ondergaan en dat mogelijk vanaf de leeftijd van 30 jaar een nieuwe ingreep noodzakelijk zou kunnen zijn (NPO, p. 4–5). Ten slotte blijkt uit het dossier dat verzoekers medische situatie hem er niet van weerhield om te werken in Griekenland, waarmee hij in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien (NPO, p. 11). Gelet op het voorgaande concludeert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan ook terecht dat de beperkte medische opvolging die verzoeker nodig heeft voor zijn medische problemen, evenzeer in Griekenland kan worden verkregen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij als gevolg van zijn medische problemen effectief niet in staat zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Evenmin toont verzoeker aan dat voor het aangehaalde probleem medische opvolging in Griekenland onmogelijk zou kunnen plaatsvinden. Hij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij kampt met medische of*



*psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.*

*Op basis van bovenstaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”*

Het medisch attest van 21 augustus 2025 werpt hier geen ander licht op, doch integendeel. Het bevestigt dat verzoekende partij opgevolgd dient te worden voor haar hart(klep)aandoening, hetgeen al uit eerdere attesten bleek en niet ter discussie staat, doch niets meer dan dat. Het maakt bovendien op basis van recent medisch onderzoek melding van een goede, normale algemene situatie en ademhaling bij verzoekende partij. Het stuk maakt nergens melding van verdere, laat staan grote gezondheidsproblemen en bevat niet enige indicatie dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien, alsook om haar rechten af te dwingen in Griekenland.

Wat het psychologisch attest betreft van 26 augustus 2026, blijkt hieruit dat verzoekende partij psychologische problemen heeft, waarbij het attest melding maakt van een posttraumatische stressstoornis (PTSD). Dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt, wordt geenszins in twijfel getrokken, dit blijkt uit het attest, doch uit het voorliggend stuk blijkt geenszins en kan niet worden afgeleid dat het gevolgen heeft voor verzoekende partij haar zelfredzaamheid en autonomie. In dit verband wordt aangestipt feit dat verzoekende partij in staat is om op de Belgische arbeidsmarkt actief te zijn (*infra*).

Met betrekking tot dit attest, waarin staat te lezen dat de situatie van verzoekende partij aan de criteria inzake internationale bescherming beantwoordt, dient nog te worden bevestigd dat enkel de Raad en het CGVS bevoegd zijn om de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij te beoordelen. Een psycholoog is hiertoe geenszins bevoegd, waar de psycholoog in kwestie N. M.' R. totaal lijkt aan voorbij te gaan.

De afspraak in het ziekenhuis bevestigt louter dat verzoekende partij die dag er een afspraak heeft, doch niets meer dan dat.

Hetgeen eerder werd vastgesteld inzake het gebrek aan een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij in het licht van de reeds ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijft aldus gehandhaafd. Dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid, zoals ter zitting wordt opgeworpen, wordt geenszins aangetoond.

In dit verband wordt opnieuw aangestipt dat blijkens verzoekende haar eerdere verklaringen, zij niettegenstaande hartproblemen/hartaandoening waaraan zij al een groot deel van haar leven (sinds haar 6 jaar) lijdt en in 2013 in Gaza een laatste keer werd geopereerd waarna zij zich sindsdien om het half jaar laat controleren teneinde bij onverwachte complicaties snel te kunnen ingrijpen, op de arbeidsmarkt actief kon zijn. Zo was ze in Griekenland als schilder actief en ook voor een Arabisch sprekende winkelluitbater waarbij ze werd ingeschakeld voor het verplaatsen van goederen. Dit relativeert en nuanceert als dusdanig het argument ter zitting over de fysieke beperking van verzoekende partij door haar hartoperaties en -problemen. Daarenboven blijkt ter zitting dat verzoekende partij in België een aangepaste job kon vinden, hetgeen aangeeft dat zij in de mogelijkheid is om zich in een voor haar onbekend land en onbekende omgeving (op de arbeidsmarkt) te integreren. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er niet eveneens op de arbeidsmarkt, met aangepast werk, opnieuw aan de slag zou kunnen.

Dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om haar rechten als Grieks statushouder te laten gelden blijkt niet in het minst uit de attesten die voorliggen, maar wordt dus daarentegen veeleer door haar eigen eerder aangegeven verklaringen en ervaringen tegengesproken. Verzoekende partij verklaarde ook eerder uitdrukkelijk dat zij in Griekenland dankzij de inkomsten uit haar werk in haar basisbehoeften kon voorzien zoals voedsel en onderdak, ook al ambieerde ze op termijn een betere levenssituatie.

Daarnaast wordt in de beschikking ook opgemerkt dat verzoekende niet aantoont dat zij voor haar gezondheidssituatie geen toegang heeft tot gezondheidszorg in Griekenland. Uit haar eerdere verklaringen blijkt daarentegen dat zij in Griekse ziekenhuizen terecht kon, maar dat zij de wachttijd van enkele uren er te lang vond waarna ze er vertrok. Hieruit blijkt evenwel geenszins dat verzoekende partij als statushouder geen toegang zou hebben tot medische zorgen in Griekenland.

Het bij de aanvullende nota gevoegde bericht van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, wijzigt niets aan het hoger en eerder vastgestelde. Het is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekende partij persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op verzoekende partij, kan niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren/autonomie zouden beïnvloeden.

De scherpe kritiek van verzoekende partij (haar advocaat) ter zitting doet op generlei wijze afbreuk aan het inzake haar medische situatie vastgestelde. Waar wordt aangevoerd dat de uitspraken van zowel het CGVS als de Raad over haar medische situatie niet door de beugel kunnen, wordt er vooreerst aan herinnerd dat de beschikking van 24 juni 2025 het voorwerp uitmaakt van de vraag tot horen en niet de beslissing van het CGVS. Daarom wordt slechts op de kritiek aan het adres van de Raad ingegaan. Daarnaast en daarenboven licht verzoekende partij (haar advocaat) bij het uiten van die zware kritiek niet toe op welke wijze de in de beschikking op grond van de eerder neergelegde medische attesten gedane bevindingen niet stroken met de inhoud van die betreffende attesten. Hoe dit bevoegdheidsoverschrijding inhoudt, wordt op generlei wijze geconcretiseerd, laat staan aangetoond. Verzoekende partij toont niet aan dat, laat staan hoe de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt.

5.3.5. De vaststellingen in de beschikking inzake de korte periode dat verzoekende partij in Griekenland verbleef nadat ze er internationale bescherming verkreeg en de beperkte inspanningen die ze er deed om als statushouder zich in Griekenland te integreren, laat verzoekende partij ongemoeid ter zitting. Ze slaagt er niet in aan die vaststellingen afbreuk te doen.

De Raad beklemtoont dat verzoekende partij, wanneer zij op het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe zij zich voorbereidde op een duurzaam verblijf in Griekenland tijdens haar verblijf in het opvangcentrum, verklaarde dat zij niet in Griekenland wilde blijven en haar antwoord voor het overige de kern van de vraag niet raakte. Ze ontkent ter zitting niet dat ze slechts gedurende één maand naar werk in Athene zocht, en laat de bevinding van de beschikking ongemoeid dat haar antwoord op de vraag naar eventuele inspanningen om de Griekse taal te leren van een gebrek aan enige inspanning en enige interesse hierin getuigen: "Dat kon me niet schelen".

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geen blijk van doorgedreven inspanningen om als statushouder in Griekenland haar rechten er te laten gelden en er een toekomst uit te bouwen. Zoals eerder opgemerkt, slaagde verzoekende partij er wel in om in Griekenland te werken, als schilder en ook als hulp voor een Arabisch sprekende winkeluitbater voor wie ze goederen verplaatste, en ze verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat ze er dankzij de inkomsten uit haar werk in haar basisbehoeften zoals voedsel en onderdak kon voorzien, ook al ambeerde ze op termijn een betere levenssituatie.

In de beschikking wordt ook, rekening houdende precies met voormelde verklaringen van verzoekende partij dat het werk dat ze korte tijd in Griekenland deed haar in staat stelde om in haar basisbehoeften te voorzien, op de zelfredzaamheid van verzoekende partij gewezen. Over enige financiële steun van verzoekende partij haar vader, waarover de advocaat ter zitting een pleidooi houdt, wordt in de beschikking niet gesproken, laat staan dat dit ook maar enigszins gelinkt wordt aan verzoekende partij haar zelfredzaamheid. Dit geldt des te meer gelet net op de vaststelling dat verzoekende partij er blijkens haar verklaringen zelf(standig) voor zorgde dat zij dankzij haar arbeidsinspanningen in Griekenland zelf in haar levensonderhoud kon voorzien. Dit betoog is aldus niet dienstig, en vermag hoe dan ook geen ander licht werpen op de zelfredzaamheid van verzoekende partij. Die zelfredzaamheid blijkt overigens ook uit verzoekende partij haar inspanningen op de arbeidsmarkt in België, hetgeen tevens op haar zelfstandigheid en ondernemendheid duidt. Het geeft aan dat zij in staat is om zich in een voor haar onbekend land en onbekende omgeving te integreren. Dat zij dit niet in Griekenland zou kunnen waar zij reeds internationale bescherming geniet, wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

Verzoekende partij verklaarde eerder dat zij met het werk dat zij in Griekenland vond, waar ze dus slechts een relatief korte periode nog heeft verbleven nadat ze er internationale bescherming verkreeg en geen of weinig inspanningen deed om de Griekse taal te leren omdat dit haar naar haar eigen zeggen niet interesseerde, zichzelf kon voeden en te slapen kon leggen. Het attest van werkloosheid, waar ter zitting naar wordt verwezen, heeft betrekking op een welbepaalde periode dat verzoekende partij dakloos was in Griekenland, doch het wijzigt niets aan de vaststelling dat zij dankzij het werk dat ze deed onderdak vond en kon bekostigen in Griekenland. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij bij terugkeer als statushouder geen toegang zou hebben tot o.a. huisvesting in Griekenland, werk, gezondheidszorg,...

Door voor het overige ter terechtzitting eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumenten te herhalen inzake haar levensomstandigheden in Griekenland en met haar algemene opmerkingen zoals o.a. dat Griekenland voor haar een trauma met dakloosheid en kraakpanden is, werpt verzoekende partij geen

ander licht op hetgeen in de beschikking concreet op grond van de elementen in het dossier waaronder de verklaringen die zij tijdens haar gehoren liet noteren, wordt vastgesteld dienaangaande. De verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij wel degelijk voldoende inspanningen geleverd heeft om onderdak te zoeken, noch dat zij in het geval van terugkeer naar Griekenland geen beroep kan doen op de nodige Griekse instanties om haar rechten te doen gelden.

Nergens blijkt uit dat verzoekende partij haar situatie in Griekenland er een was van of dat bij een terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in de al aangehaalde relevante rechtspraak, met name een situatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekende partij toont het tegendeel niet *in concreto* aan.

5.4. Gelet op de internationale bescherming die verzoekende partij in Griekenland geniet, is *in casu* in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar situatie in en bij terugkeer naar Griekenland relevant, en dus niet die in haar land van gewoonlijk verblijf. De verwijzing naar Gaza / Palestina, en situatie van familie aldaar, in de aanvullende nota en ter zitting is dus om die reden (ook) niet dienstig of nuttig.

De Raad beklemt toont dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in België door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij bij voormelde beschikking werd vastgesteld dat zij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die de Griekse autoriteiten haar hebben toegekend en zij dus niet aantoonde dat onterecht toepassing werd gemaakt door het CGVS van voormelde wetsbepaling (waarbij haar beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard), en dat er derhalve geen reden is om het beschermingsverzoek in België ten gronde ten aanzien van het land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf te beoordelen. Om die reden is de verwijzing in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C – 735/22 QY tegen Bondsrepubliek Duitsland niet dienstig. *In casu* ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor. Er is hier geen verder onderzoek nodig. Die argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota is aldus niet dienstig.

De situatie in en verwijzing naar Gaza / Palestina is, hoe betreuenswaardig ook, ter zake niet dienstig gelet op de internationale bescherming die verzoekende partij in Griekenland geniet en waarvan zij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is. Om die reden is ook het betoog ter zitting inzake de UNRWA-erkenning niet dienstig hier.

5.5. Voorts wordt beklemt toond dat elk dossier op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, en de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft. Verzoekende partij kan om die reden niet dienstig of nuttig verwijzen naar andere rechtspraak en naar andere zaken op zitting. Er kan en mag slechts rekening worden gehouden met de elementen die voorliggen in deze zaak.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS